

“L’antipujolisme que practica la direcció actual d’ERC és estèril i contraproduent”

Jaume Renyer Alimbau (Vila-seca, Tarragonès, 1958), jurista, ha estat membre del Consell Consultiu de la Generalitat. Secretari general de l’Ajuntament de Reus, és el candidat a presidir ERC del corrent crític impulsat per Uriel Bertran, Esquerra Independentista.

Quin element incorpora la vostra candidatura?

—Crec que és el que, amb menys temps, ha aconseguit articular més complicitats, amb gent com Heribert Barrera, Elisenda Paluzie o jo mateix. Per tant, amb més capacitat d’articular una nova majoria de direcció plural.

—Quin canvi proposeu com a candidat a presidir ERC?

—El republicanisme ha de ser una identitat ideològica pròpia, diferenciada del socialisme i del liberalisme. I en el nostre cas, socialisme és el PSC, i liberalisme, Convergència. Per tant, l’espai central, Esquerra l’ha de definir, perquè a hores d’ara molts dirigents d’Esquerra fan un ús genèric de la noció d’*esquerra*, dient que compartim gairebé ideologia amb les altres formacions del nostre espai polític. Hi ha qui diu que som socialdemòcrates, o més coses, però són arguments inconsistents. Sí que hi ha hagut socialdemòcrates a Esquerra, però aquesta no és la nostra ideologia. El republicanisme té identitat pròpia. Aquest és un primer element. Sense identitat política pròpia, no pots després pretendre una estratègia política pròpia.

—Aquest republicanisme, en quin espai polític el situen?

—Ser republicà no vol dir ser menys d’esquerra que ser socialista. Això primer. Hi ha gent que confon les coses. No és així. El republicanisme, per

exemple, té un valor molt profund d’oposició a la dominació política. Per tant, el republicanisme promou els canvis socials, polítics i econòmics necessaris per a evitar qualsevol dominació. I la dominació es combat amb transparència, democràcia i mecanismes correctius.

A més a més, el republicanisme fa compatibles els drets individuals i nacionals. En canvi, algunes altres ideologies això no ho fan. El liberalisme prioritza els drets individuals, i el socialisme, els col·lectius.

Però, això a banda, hi ha un altre element que afecta avui Esquerra. A banda d’aquest buit ideològic, hi ha una situació de sectarisme i, de vegades, d’una certa impostura que afecta el si del partit. I això s’ha de combatre amb una democràcia interna efectiva. Ha passat que Esquerra ha acabat introduint al seu si els esquemes de dominació imperants a la societat, en lloc de projectar cap a la societat els valors d’alliberament que la ideologia republicana postula. Per tant, com promouem que la gent faci desobediència civil a l’estat o que es revolti contra un ordre injust si apliquem al si del partit aquesta mateixa injustícia estructural?

—Aquest és, a parer vostre, l’element que explica aquesta divisió interna a ERC?

—No pas l’únic. Però sí que és un element que l’explica, el sectarisme,

la mediocritat de molts plantejaments, etc., que es deriven de la falta de transparència i de democràcia interna. Per exemple, la delimitació de mandats, que no hauria de ser tan sols per als electes, sinó també per a la gent que treballa per Esquerra. Hi hauria d’haver un límit de vuit anys. No pot ser que la gent s’eternitzi en un càrrec. Un altre element que mostra la situació a què hem arribat són els dictàmens de la comissió de garanties, l’òrgan arbitral del partit. Haurien de ser vinculants, també per a la direcció, i no com ara que, sistemàticament, les seves resolucions són desateses per part de la direcció.

—Parleu de regeneració democràtica, un concepte que podria ser compartit per més candidats, si no tots. Però amb quina candidatura teniu més punts d’acord?

—D’entrada amb Reagrupament.cat, però aquestes complicitats no s’han acabat de concretar.

—En què s’ha equivocat ERC per passar d’una fase de creixement a una d’estancament o davallada?

—Ha faltat capacitat de trobar una estratègia coherent a partir del pacte Mas-Zapatero. Els dubtes, la falta de decisió política durant el procés de l’Estatut van posar de manifest una falta de lideratge que, penso, podria aportar una direcció col·legiada. Sense direcció col·legiada crec que és impossible d’encertar les decisions col·lectives.

—En aquesta línia de decisions, com valoreu aquest segon tripartit?

—Amb la perspectiva de dos anys de vida, podem dir que les condicions dels pactes van ser precipitades, i no han respost a les expectatives per a ser coherents amb els objectius polítics d’Esquerra.

—Des de la perspectiva de la vostra candidatura, quines són les línies vermelles que ERC s’hauria de fixar

al govern tripartit, si n'hi ha d'ha-ver?

—En les esmenes d'Esquerra Independentista a la ponència oficial ja es marquen. El finançament, la sentència del Tribunal Constitucional i l'esclarament de les relacions amb el PSC, que és la força hegemònica i la que ha acabat marcant la direcció política. Doncs cal capgirar aquesta tendència. Fa uns quants anys, el PSC no tenia estratègia pròpia, però ara ha ocupat un espai i es presenta com a líder del catalanisme d'ordre, acceptat i compatible amb l'estat espanyol. Nosaltres, com a projecte independentista, hem d'aconseguir dotar-nos d'una estratègia pròpia, a partir del dret a l'autodeterminació com a eix central. I no únicament en la política de pactes del 2010, sinó també en les polítiques del 2008. No es tracta de definir què farem el 2014, desvinculat de què farem avui. Això no és incompatible amb governar. Ibarretxe governa i parla de conflicte polític constantment.

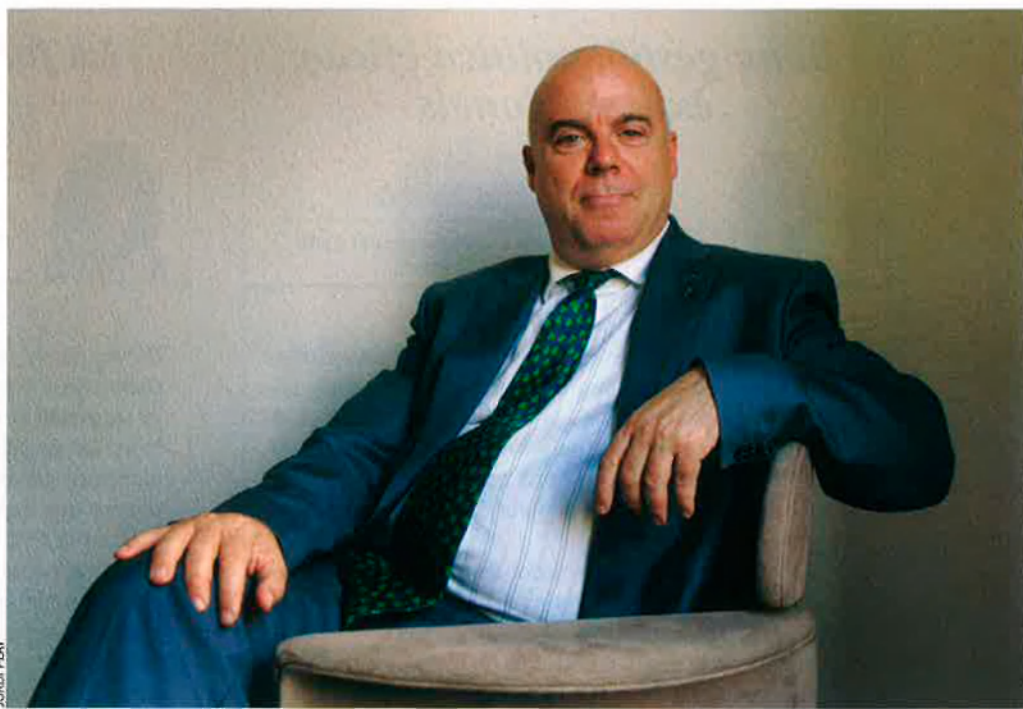
No podem acceptar el declivi econòmic i la dependència política que vivim de forma accelerada a Catalunya. Es pot pactar amb més forces polítiques. I això no ha de ser incompatible amb l'estratègia independentista. Però allò que Esquerra ha de tenir clar és que, a partir del 2010, no podem pactar amb un govern que no aturi la situació de declivi econòmic i de dependència política que viu Catalunya.

—Hem d'entendre que l'actual govern no ho fa?

—Bé, l'article de l'altre dia a *El País*, "El falso dilema", del senyor Montilla, és una mostra de reconeixement d'aquesta debilitat i declivi del país. De fet, és una mostra d'acceptació d'aquesta subordinació. Tothom l'ha valorat positivament, com un acte de valentia i d'enfrontament, però jo no ho veig enlloc. Crec que aquest no és el llenguatge; entre més coses desqualifica, per insolidari, el concert econòmic, que es una de les fórmules de finançament que Esquerra pot plantejar en un futur per a governar.

—Si guanya la vostra candidatura, us proposeu de sortir del govern?

—Hem dit que s'han de negociar amb el PSC les condicions de continuïtat d'aquest govern, en vista dels reptes

"Esquerra ha acabat introduint al seu si els esquemes de dominació imperants a la societat."

sobrevinguts. La qüestió del transvasament no era pactada, per exemple. I hi pot haver més qüestions sobrevingudes que poden ser objecte d'aclariment pel que fa als termes de relació política entre ERC i PSC, i de totes dues formacions amb el govern.

—Va ser un error el segon tripartit?

—Tenint en compte les condicions en què es va pactar, i com s'ha desenvolupat fins ara, dona un balanç negatiu.

—Quina reacció proposeu si hi ha una nova retallada de l'Estatut per part del TC?

—S'ha de tornar a consultar el poble de Catalunya. Amb la fórmula que sigui. Però no podem donar per bona una sentència del Tribunal Constitucional, pel fet de ser la legalitat vigent i prou. Per damunt d'això hi ha la legitimitat d'una decisió referendada pel poble de Catalunya. Per això ha de ser prioritari d'aprovar la llei de referèndums, l'eina per a fer consultes.

—Per a ERC, ara, vist el procés intern de CDC, seria més fàcil d'arribar a acords en matèries de caràcter nacional amb Convergència que no amb el PSC?

—Depèn què decideixin al congrés del juliol. Crec que la causa sobiranista, independentista, ha de cobrir des

del centre a l'esquerra, fins i tot ha de tenir expressions conservadores. Però això no vol dir que ERC hagi de ser un partit també de centre, centre-esquerra. No hem d'incorporar a Esquerra la gent de les altres ideologies, sinó que hem d'afavorir l'articulació amb algunes altres formacions d'ideologies diferents. Amb això divergeixo de Carretero. Estic d'acord que cal articular una majoria independentista, però no dins el partit, sinó com a majoria social i política. Per tant, l'antipujolisme que practica la direcció actual d'ERC és estèril i contraproduent. És un sectarisme inútil. Al contrari, cal afavorir que Convergència acabi essent un partit que abraçi un espai liberal sobiranista. Igual que si la CUP es consolida a l'àmbit nacional, s'hi han de mantenir relacions perquè hem de poder articular una majoria social i política també amb ells. Cadascú ha d'ocupar el seu espai, i Esquerra ha de tenir la capacitat d'articular majories.

—Què fareu si no guanyeu?

—Primer, crec que podem guanyar. Si no, no n'hem parlat en assemblea dins d'Esquerra Independentista, però jo proposaria que es constituís com a corrent intern organitzat.

Enric Rimbau